

מוחאת כפיים

פעם בשבועיים עם ה. רובינשטיין הפעם: על האצבע הקטנה

06

ביז היוזרת

בכל התכנון
המקדים
והמפורט שלנו
ליום הצילומים לא
לתרחיש
כזה...

ו... ואז הילדה צריכה להציג! בדרך כלל כל ילדה חוזרת על כל משפט מהסרטי בממוצע עשרים ומשהו פעמים, ומדי פעם היא נאנחת ואומרת: "די, רוצה לחזור הביתה..." ואז מתחילים ההפצרות והשידולים, הפרסים והמתנות.

[יש הדרגה: קודם ממתקים, עובר לספרים וספרונים ובסוף בובה אמריקאית או רחפן חשמלי... ובכל אמצעי השכנוע הנ"ל אנו מצטיידות לפני יום הצילומים ומביאות לשטח...]

אט אט התקדמה המלאכה. דקה מתוך הסצנה היתה מצולמת! [אל תזלזלו, כבר סיכמנו שזה המון!] דלת חדר המדרגות נפתחה: היינו בטוחות שזו מישהי מצוות ההסרטה, כי מי עולה במדרגות כשיש מעלית נוחה בבנין? חבל! ההצגה נקטעת ונהרסת. ודווקא הפעם המציגות הציגו מצוין! אבל זו לא היתה אחת מהצוות, אלא דווקא אחת השכנות שעלתה במדרגות. ראיתי את המבט ההמום שלה על מה שמתחולל פה [בלגן, אוכל, בובות, צבעי גואש ועוד... כיד דמיונך הטובה]. מלמתי משפטי התנצלות על העוזרת שהוזמנה לסוף היום שתשאיר את הבנין נוצץ, חייכתי עד שהיא תעבור והצילומים ימשיכו.

אלא שאז נפתחה הדלת בקומה שלישיית ויצאו משם אבא עם בנו הבחור. שוב נעצרה העבודה, מיהרנו לפנות לו מעבר, ושוב מיקמנו את המציגות, החזרנו את המצלמות והסצנה המשיכה, אבל רק לדקות ספורות כי אז נפתחה שוב הדלת, והפעם שתי ילדות חמודות חזרו עם שקית מצרכים מן המכולת. רק אז הבנו שהמעלית התקלקלה, והדרך היחידה של דיירי הבנין להכנס ולצאת היא - דרך המדרגות!!! בכל התכנון המקדים והמפורט שלנו ליום הצילומים לא הכנו את עצמנו לתרחיש כזה...

מסרטים. רעש. נעצרים. מתארגנים שוב. אומרים שני משפטים. רעש. שכנים עוברים. מתמקמים מחדש. רעש. דלת נפתחת. דיבורים של אמא אל בת. אדם עסוק משוחח בפלאפון. ובתווך אני עומדת מבושית עם רוטב פיצה שנשפך בין הקומות, עם שתי שמיכות ניקי שזרועות על הרצפה, צבעים ולורדים שפוכים, ילקוטים פתוחים

בהופעות יש תמיד בתים מפוארים, חדרי ילדים קסומים וילדות עם סרטים ומלמלות. ככה זה.

היינו צריכות לצלם חדר מדרגות. ברור שלא מתכוונים לחדר מדרגות בבנין שלי או שלך, עם מסדרון צר, תאורה סטנדרטית ועטיפת איגלו מושלכת על הרצפה. חיפשנו אם כן חדר מדרגות יפה ומרווח, כזה שיתקבל טוב בתמונות.

מצאנו בנין כזה. הלובי שלו היה מפואר, נברשת מרשימה השתלשלה מהתקרה, הקירות היו מחופים במראות וקרניזים, מערכת מיזוג קיררה את הלובי. בקיצור, חדר מדרגות מהתמונות!

קיבלנו את רשותם של חלק מהשכנים לצלם אצלם, ויצאנו לדרך. קהל הצופות לא מודע לכך שדקה אחת של צפייה, מוסרטת במשך לפחות ארבע שעות. מסרטים מרוחק [לונג שוט] ומצלמים מקרוב [קלוז אפ] בעדשה כזו, ומזווית אחרת. לוקח זמן רב עד שהסצנה מושלמת. פעמים רבות, כשאשה מנדבת לי את הבית שלה, היא אומרת לי: אין בעיה, בין שתיים עשרה לשתים עשרה וחצי תוכלי לצלם אצלי... והיא לא יודעת שרק למקם את כל הציוד לוקח יותר משעה, ונצטרך את הסלון שלה לפחות לכמה שעות... התחלנו את היום ברוע, מיקמנו ציוד במדרגות בידיעה שיש לנו את כל היום לצלם, כי מי משתמש במדרגות כשיש מעלית? הסצנה שצולמה שם היתה קומית והומוריסטית, על משפחה שגרה במדרגות...

הילדות מכינות שיעורי בית במדרגות, הילדים אוכלים שם ארוחת צהריים, קוראים קומיקס בין הקומות ואף שמיכה וכרית מוציאים לקטנטנות שתנוח קצת במדרגות...

עיצבנו את חדר המדרגות בהתאם: העמדנו ארון כתר מלא משחקים, בצד הנחנו צלחות חד פעמיות עם שאריות אוכל וקטשופ, יצירות וציורים של הילדים קישטו את הקירות. סגרנו את דלתות הכניסה לבנין כדי לא להפריע לדיירים. התחייבנו להשאיר להם הכל נוצץ, וקיווינו שרובם אפילו לא ירגישו את הבלגן שמתחולל מתחת לאפם.

יום הצילומים התקדם בעצלתיים. הצוות מיקם את התאורה כדי שחדר המדרגות יהיה מואר מספיק, ואנחנו אימנו את המציגות. המשפחה המצולמת כללה ילדות קטנות. לצילומים של ילדות קטנות צריך המון סבלנות. קודם צריך להסביר להן מה קורה בעלילה, לומר להן את התפקיד שלהן במגנינה נכונה, להסביר להן איפה הן עומדות,

תני לי יז

בשבוע שעבר הוזמנתי לאירוע מטעם 'עזר מציון'. איבחנתי את כף היד של אשה מיוחדת [שאגב נתנה לי רשות לספר]. כף היד שלה הוכיחה על הרבה עוצמות ותוכן פנימי, היו לה שינויים חדים ומפתיעים מאד בין היד של העבר ליד הדומיננטית של ההווה. התקופה האחרונה, כך היה נראה ביד, היתה קשה ומפותלת, אבל מצמיחה. סיפרתי לה, שבשנה האחרונה היא נותנת המון משמעות לבית. תמיד הילדים היו יקרים לה, אבל בחודשים האחרונים הילדים הם כל עולמה! ראו ביד הרבה חיבור לה, לתפילה ולאמונה. הוספתי שבהווה היא מסוגלת לומר את ה"לא" כשהוא מתבקש, לדעת להביע בחן ובנעימות את הצרכים שלה, משהו בבטחון הפנימי שלה התחזק. "אוהה, כמה את צודקת", היא אישרה את הדברים וסיפרה,

תני לי יז

כשאנחנו מסתכלות על הידיים, יש משמעות לא רק לקווים, אלא גם לאצבעות, לאופן שבו מרימים את היד, לרווחים בין האצבעות, לאצבעות כפופות או ישרות ועוד.

רווח רחב בין זרת לקמיצה - מבטא צורך בחופש אישי ובעצמאות [סליחה, אל תגידו לי מה לעשות... אני חושבת שאני מבינה יותר טוב מכולם...]. לעומת זאת, כשהזרת צמודה לקמיצה לחלוטין זה מוכיח על ציות מושלם, משמעת ללא סייג וקבלת מרות. וכמו בכל תחום בחיים גם פה יש איוונים, רווח בינוני בין הזרת לקמיצה, מראה על נכונות לקבל מרות ומשמעת פנימית לצד יצירתיות וחשיבה עצמאית.

<<

שמזיזים אותם מדי פעם כדי לאפשר לעבור, צוות צילומים גדול, וילדות שמתחילות לאבד את סבלנותן.

בשלב מסוים, כשאחת השכנות שהכרתי מקרוב [שוויגער של חברה] עלתה במדרגות, הרגשתי שאני לא מסוגלת להישיר אליה מבט, עם כל הבלגן ששורר בבנין המטופח שלהם. סובבתי את הראש, כמעט הדבקתי את הפנים לקיר כדי שלא תזהה אותי ולא תדע במי מדובר. הרגשתי שאני בוערת כולי, והבטחתי לעצמי שעם כזו "כפרת עוונות", זה יום הצילומים האחרון שאני עושה, בלי נדר... שמעתי את הצעדים שלה הולכים ומתקרבים לכיווני, שמעתי את הקול שלה קרוב אלי, היא הפנתה שאלה בחביבות ובנעימות אל הפאה שלי [את הפנים היא לא יכלה לפגוש...]:

שבקבות מחלתה היא הרויחה ביושר גם כמה תעצומות. "צדקת בכל מילה שאמרת", היא הוסיפה, "אבל הכי - ביכולת להגיד 'לא'. תמיד היו כאלו שהעירו לי על כך: את לא צריכה לעזור כשאת לא יכולה, ועם חום גבוה אין סיבה שתעמידי מנה אחרונה מושקעת לערב משפחתי - אבל זה היה חזק ממני, ומצאתי את עצמי נענית לבקשות שלא יכולתי לעמוד בהן וקורסת תחת הנטל. אחת המתנות שקיבלתי בעיסוקת החבילה של התקופה המורכבת הזו היא, פשוט להכיר את הכוחות והיכולות שלי ולדעת מתי, עם כל הרצון הטוב, אני צריכה לסרב. למדתי לומר: קשה לי שתבואי לבקר כעת ואפילו: תודה על ההצעה, אבל יעזור לי יותר אם... אז מה?" היא שאלה בהתרגשות, נדהמת, "את פשוט רואה את השינוי הזה ביד?"

זרת כפופה קדימה - מבטאת רצון להיות בסדר עם כולם. אם הזרת שלך מתכופפת מעט קדימה, את מן הסתם מתקשה להגיד לא לסביבה ומשתדלת שאף אחד לא יכעס עליך.

זרת כפופה מאד קדימה - מוכיחה על טיפוס מרצה שתלוי מאד באישור הסביבה.

זרת מעוקלת לכיוון הקמיצה - מבנה זרת שמתעקם לכיוון הקמיצה אופייני לאנשים כנים, ישרים ושקופים. אנשים אלו מתקשים להסתיר את הרגשות שלהם וכשהם עצובים או מתרגשים כולם יודעים על כך מיד.

"מי האשה הנחמדה שמתחבאת פה?"

בלית ברירה הסתובבתי אליה, מתנצלת ומבטיחה בפעם המי יודע כמה להיום שאנחנו נשתדל להשאיר פה את הכל מאורגן ונקי כמו שהיה...

כמה שעות עברו עד שהמעלית תוקנה, לא ידעתי איך להתנצל ולפצות את השכנים.

בסוף יום הצילומים, כשהסתכלתי על היד שלי [כמו שקורה לי בהזדמנויות רבות שאני פוזלת אליה לראות מה שלומי...], ראיתי את הזרת שלי כפופה, מה שלא אופייני לה בדרך כלל.

מה זה אומר לגבי ולמה היא התכופפה? את זה תבינו עוד מעט...